

22 липня 2008, 06:38 (UTC -5)

Хатина Тора Сандерса

36 км на північ від Пуерто-Мальдонадо, регіон Мадре-де-Діос, Перу

Тор Сандерс відчував, що вони припливуть. Старий норвежець міг скільки завгодно заспокоювати себе, нібито спускався в таку ранню годину до розхитаного вбогого причалу за кілька метрів від своєї хатини просто, щоб набрати води, та насправді він знав, що сьогодні вранці мусить їх побачити.

Тор боявся. Чоловіка сковував благоговійний жах, а руки і спину обсіпало пухирцями завбільшки з мурашині яйця (і такими ж моторошно білими) від однієї короткої думки про те, що невдовзі пропливе повз нього вниз по течії Ріки Каменів, Ріо-де-лас-П'єдрас, або, як називають її місцеві, Такуатіману. Скільки їх спустять сьогодні? Двох? Чотирьох? А раптом більше? Норвежець здригнувся. Бувало і таке. У 2005-му, якщо йому не зраджувала пам'ять. Тоді він встиг нарахувати семеро мерців.

Як подумати, Тор Сандерс багато чого віддав би, аби лежати зараз на невігадливому лежку в спальні на другому поверсі своєї хатини, закутавшись улюбленою легкою ковдрою, зітканою з вовни ламі (її подарувала індіанка з селища Ойянтайтамбо), відмежувавшись від усього світу: від Ріо-де-лас-П'єдрас, від болісних спогадів, котрим начхати на відстань і час (сорок років... сорок довбаних років!), що відділяли його від давно вже не рідної Норвегії, і, звісно, від плота, що от-от мав вималюватись у тумані. Водночас Тор не міг не дивитися. Темна сторона свідомості, що поруйнувала йому все життя, і яку він зміг упокорити, лиш усамітнівшись у найбільш неприступних джунглях Південної Америки, насправді прагнула видовища. Не так багато трапляється у цій глушині (якщо бути відвертим, то взагалі нічого не трапляється... роками), щоб гребувати такою подією. Ті люди й так мертві, він ніяк не допоможе їм, вони пропливуть повз хатину і повз пляж, що відтісняє хаші від води на протилежному березі річки, незалежно від того, стоятиме Тор на причалі чи ні. То яка, в біса, різниця? Зате побачене дасть харч для мозку (байдуже, що бридкий), виштовхне з голови інші, ще більш гіркі спогади, і не дозволить з'їхати з глузду безкінечними вечорами протягом сезону дощів. Крім того, було ще дещо. Тор Сандерс не дурень (так завше казав його батько, дубасячи Тора обрубком швабри по ногам і спині через якусь дрібну провину, а часто і без неї). Норвежець усвідомлював: хай там хто готує пліт до спуску, він витрачає на це купу зусиль. Треба нарубати дерев, обтесати і зв'язати колоди докупи, розсадити «пасажирів». Це цілий ритуал, марудний і нелегкий, а тому ніхто не вдаватиметься до нього без вагомої причини. Мерців спускають з певною метою. Їх виставляють напоказ. Покійники демонструють, засвідчують собою грізне попередження: НЕ ЙДІТЬ ВАМ ТУТ НЕ РАДІ ВАС СЮДИ НІХТО НЕ КЛИЧЕ. А значить, на них треба дивитися. Дивитись і показувати, що розумієш послання.

Тор вступив на причал, що видавався в річку всього на кілька кроків. Дошки жалібно скрипнули, примусивши літнього норвежця неприємно скулитись. Сандерс глибоко вдихнув і роззирнувся. Річку Каменів і мангрові зарослі, що заповзали у воду на його боці, застеляв нерухомий туман. За молочною імлою не було видно пляжу на іншому березі (Тор іноді перепливав річку і засмагав там, недовго, наскільки витримувала ніжна скандинавська шкіра, бо тільки там не було комарів). Джунглі довкола хатини стояли мертвотно тихими, так наче здогадувались, що має незабаром статися. Такими тихими, аж у вухах дзвеніло. «Знову піднявся тиск, — зміркував Тор, прислухаючись до монотонного, майже нестерпного гулу у вухах. — Старію». Він зиркнув скося на порожнє відро і подумав, що варто було б набрати води (або хоча б вдати, що набирає), проте не зміг примусити себе зігнути.

В тумані над серединою річки безгучно, наче привид, промайнув птах.

Чоловік вичікувальню (і в той же час із мукою) вгризався очима у вигин Ріо-де-лас-П'єдрас. Спливло п'ять хвилин, за ними ще п'ять, потім десять, а Тор стояв з відром у правій руці і телющився на північний захід. Нічого не змінювалось. Здавалося, нетрища залило не туманом, а клеєм. Невже цього разу помилився? Але ж тиша... Така безмовність приходить рідко, раз на кільканадцять місяців, щоразу тоді, коли з півночі спускаються небіжчики.

Ще п'ять хвилин — і все так само тихо...

Тор Сандерс не вірив у привидів, духів померлих, віщі сні та іншу окультно-містичну маячню. Він багато недоброго накоїв у житті, і якби вірив у пекло, то вже вкоротив би собі віку або принаймні покався б. Норвежець знав, що мерці пропливуть сьогодні, але не через те, що вони йому привиділись чи загадковий голос нашептав про них уві сні. Відучора в селіві запанувала тиша: затихли цикади, змовкли птахи, щезли ледь вловні (хоча зазвичай постійно присутні) шерехи щурів та пугикання мавп, що продираються крізь гілля. Гігантські річкові видри, які облаштували кубло під уривистим схилом вище по течії, також не показувались. Джунглі принишкли, а це означало одне: десь вище по Ріо-де-лас-П'єдрас, можливо, за милою чи дві від хатини Тора Сандерса, хтось валить молоді дерева чупа-чупа і робить з них пліт. Норвежець ніколи не намагався дізнатись, хто це (татусь мав рацію: він же не дурень), але усвідомлював, що ті істоти поряд. Такуатіману страшенно звивиста; щоби пліт досягнув того місця, де вона впадає в Ріо-Мадре-де-Діос, а потім доплив до пристані в Пуерто-Мальдонадо, його слід спускати низько по течії, а не з глибини лісів. Гнітюче передчуття не дозволяло старому заснути протягом ночі, проте це передчуття було наслідком спостережень і аж ніяк не голосом інтуїції, що линув зсередини. Тор був певен: вони прийдуть.

І мерці з'явилися...

Тор здогадався про наближення плоту, бо туман почав рухатись. Спершу це скидалось на банальне мерехтіння в очах, проте згодом з-за вигину річки (над самою поверхнею води) посунули перші виразні клубки. Невдовзі крізь них проступив плескатий обрис, що повільно плинув за течією.

Пліт.

Він наближався.

Тор Сандерс зробив крок уперед, ставши на край підмостя, ризикуючи впасти, якщо подається тулубом вперед, і дивився, широко розплющивши очі. По спині забігали мурашки, дихання прискорилось. Пліт насувався, як завше ще свіжий (колоди не встигли розбухнути від води і навіть не всюди намокли), коли зненацька норвежець помітив другий силует, що безшумно виринав з-за вигину.

«Ого, то сьогодні їх двоє... Брати-близнюки», — подумав Тор. Насправді він не надто здивувався (раніше таке траплялося), просто прикинув, що мертвяків цього разу буде більше. Більше ніж чотири.

На першому плоту їх було троє. Попри густий туман, Тор Сандерс роздивився, що всі небіжчики — індіанці мачігуенга. Одного з мерців розіпнули зірочкою, припинивши руки й ноги по кутах прямокутного плоту. Голову бідолахи відокремили від тіла і прибили кілком через горло до живота. Понівечена голова була аж чорною від засохлої крові. Двоє інших тіл лежали з боків від розіпнутого мачігуенга. Одяг пошматований, замащений брудом і кров'ю; у кожного покійника не вистачало лівої руки.

Якраз навпроти будинку норвежця річка Такуатіману петляла: надходячи з північного заходу, вигиналася спершу на південь, а трохи далі по течії повертала на захід. Кілька секунд Тору здавалось, що каламутні води женуть пліт акурат до його причалу. Він перестав дихати, відчуваючи, як між пухирцями на шкірі вибруньковуються краплі холодного поту. Скручені мотуззям колоди повільно, але невідворотно насувались на Сандерса, та щойно він зібрався ступити крок назад (щоб потім плигнути на берег і панічно дременути геть), відбійна хвиля спинила пліт і виштовхала назад на середину річки.

Тор видихнув.

Другий пліт сунув повільніше, бо глибше сидів у воді. Покійників на ньому накидали абияк. **Тіла скорцюбилися**, переплелися, нагадуючи клубок товстих неоковирних змій. Вниз по течії плывла безформна кучугура з людського м'яса, з котрої то тут, то там витикалась нога, рука, чиясь потилиця... Витріщившись, Тор став рахувати.

«Один, два, три, чотири, п'ять... — пліт рухався, норвежець збився. — Прокляття! Один, два, три... п'ять... сім... — зробив паузу, пожираючи небіжчиків вицвілими очима. — Вісім?» Скільки ж їх там? Семеро? Восьмеро? Тіла були покалічені, на похідному одязі, наче візерунки на зміїній шкірі, проступали криваві патьоки. Найбільше познущались з голів. У всіх, які Тор Сандерс зміг вирізнити з кучугури, невідомі кати повідрізали вуха, губи й носи,

викололи очі. На місці очних яблук полискували гладенькі й чорні річкові камінці. Либонь, ті вставлені камені жахали найбільше. Норвежець думав, що мав би відчувати жаль до нещасних, проте чомусь ненавидить їх і боїться. Чорні камені замість очей перетворювали безжально закатованих невинних жертв на кровожерних демонів, людиноподібних монстрів з іншого світу, які не заслуговують на співчуття.

Більшість небіжчиків, як і на першому плоту, були бронзовошкірими чорноволосими магігуенга. І тільки тоді, коли пліт проминув причал, Тор помітив бліде обличчя, притиснуте до колод чиєюсь розбухлою литкою. Також без носа, вух і очей.

Отже, принаймні один з них білий.

Тор не встиг відійти від першого потрясіння (десятеро... цього року спустили мінімум десятеро!), коли йому в горлянку вчепилося друге. З північного заходу насувався третій пліт.

Покремсане зморшками лице норвежця збіліло, а порожнє відро випало з рук. Лунко вдарившись, воно затрималось на крайній дошці, гойднулося, наче роздумуючи, падати чи залишатись, а тоді шубовснуло у воду. Тор відступив на крок і вперше за ранок подумав, що краще було не виходити. Краще було лежати, нехай і без сну, втупившись у стелю і нервово смикаючи закладеними одна на другу ступнями, тільки б не спускатись до води і не бачити цього пекельного параду.

На третьому плоту було лише двоє тіл. Вони сиділи, повернувшись обличчям один до одного і по-турецьки склавши ноги. Обидва — білошкірі.

«Живі?» — тьохнуло у норвежця під серцем.

Аби ж то. Як і в попередніх мерців, з облич видалено губи, вуха, носи і навіть повіки. На місці очей — відполіровані камені. На біцепсах — незрозумілі поздовжні розрізи, що вже почали гноїтись. Одне з тіл, схоже, належало жінці. Сандерс не був упевнений на 100%, адже обидва мерці мали короткі стрижки, а лица були такими понівеченими, що годі розрізнити стать, але на сорочці, на грудях покійниці, проступали багряно-чорні плями овальної форми — так могла виглядати лише жінка, якій відрізали молочні залози.

Перші два плоти трохи розігнали туман, тож, коли третій порівнявся з причалом, Тор роздивився чоловіка й жінку напрочуд чітко. І зрозумів, чому вони сидять. Голова чоловіка була закинута назад. Шия надрізана й розчахнута, чимось нагадуючи другий рот — зухвало усміхнений, і крізь розрив витикався кінець загостреної палиці. («Немов олівець з пеналу, — подумав Тор і тут-таки здригнувся: — Прокляття! Паскудство! Про що я думаю?!») Чоловіка й жінку настромили на затиснені між колодами палі і в такому положенні пустили в недовге плавання до Пуерто-Мальдонадо.

Останній пліт беззвучно зник за поворотом річки.

«І це вже вшосте за останні десять років...» — якимось відсторонено відзначив Тор. Так астроном проводить комету, яку давно дослідили.

Одинадцять років тому, взимку 1997-го, вперше побачивши пліт з мерцями, Сандерс страшенно перелякався і... зробив велику помилку. Норвежець приїхав у Перу сорок років назад, покинувши батьківщину з причин, про які він уже чотири довбані десятиліття намагається забути. На той час Республіка Перу була цілковито вільною країною. Чи не найвільнішою у світі. Ти міг прожити сорок, п'ятдесят, шістдесят років, зрештою — все життя, і ніхто за цей час жодного разу не попросив би тебе показати паспорт. Звісно, якщо жити по-людськи. Тор осів у невеликому містечку Трухільйо на півночі країни, сподіваючись почати все спочатку, але жити по-людськи у нього не вийшло. Причини різні: зовнішність (перуанки штабелями падали до ніг синьоокого блондина), запальний характер, хороші товариські стосунки з віскі тощо. Після п'яти років у Трухільйо молодий Сандерс влипнув у чергову неприємну історію, що поставила його перед вибором: дістати свій паспорт і повернутись у Норвегію, де на Тора чекало довічне ув'язнення, або ж тікати ще далі. Так він опинився у Пуерто-Мальдонадо, а згодом в амазонських нетрях, де безвилазно кисне протягом тридцяти чотирьох років. Часом Тор підсміюється над собою: він тікав, не бажаючи скніти до смерті у в'язниці, а загнав сам себе в глушину устократ гіршу за одиночну камеру. Сидів би зараз у Норвегії, міг би хоч телевизор подивитися... Так ось, взимку 1997 року совість напосіла на норвежця з особливим завзяттям. Побачивши мерців, він поплив навздогін, пригнав пліт до причалу, переконався, що серед них немає живих, і

тільки після того *сам* приволік тіла до Пуерто-Мальдонадо. На той час навіть у такій країні, як Перу, без паспорта вже не можна було. Тора півтора тижні протримали у буцегарні, протягли через кілька виснажливих, але безглузвих допитів, після яких він почав думати, що вбивства повісять на нього, а потім... відпустили. У нього не було паспорта, не було візи, не було дозволу на проживання, а йому дозволили піти. Відкриваючи камеру, старший офіцер майже благально подивився на норвежця і промовив: «Не встрявай. Хай буде, як є». Сандерс довго не міг збагнути, в чому справа, поки у 1998-му не наштовхнувся на новий пліт і помалу почав розуміти. Мерці спускаються з лісів, їх ховають, і... на тому все закінчується. Історії, звісно, лишаються, їх потай передають з уст в уста, часом вони навіть вислизують за межі країни, але без печаток і підписів свідків ці історії — лиш міфи. З 1998-го Тор ніяк не реагує на покійників (певна річ, якщо не брати до уваги перестрах). Поки його не чіпають, і він не чіпатиме...

Старий норвежець постояв ще трохи, зі щемом у серці вдивляючись у мряку (а що як буде *четвертий?*..), потім розвернувся і, переборюючи ниючий біль у суглобах, почовгав до хатини. Ввечері він напився до безтями.

Через три тижні, скуповуючись на ринку в Пуерто-Мальдонадо, Тор натрапить на старий номер «El Comercio», з якого довідається, хто саме пропливав повз його причал того моторошного туманного ранку.

Daily mail

THURSDAY, JULY 24, 2008

www.dailymail.uk 50c

ШОКУЮЧІ НОВИНИ!

Тринадцять понівечених тіл

Учасники експедиції Сера Пола Холбрука знайдені в Перу мертвими

Джудіт Тойнбі

Вчора опівдні посол Перуанської республіки в Лондоні Хосе Луїс Біскет підтвердив інформацію про те, що загін британського природознавця Сера Пола Холбрука, зв'язок з яким урвався 5 червня, знайшли у Пуерто-Мальдонадо. Всі учасники, включаючи Пола Холбрука і австралійського біолога Кетрін Муні, — мертві. Виявлено тринадцять тіл, більшість з яких жахливо скалічені. Тіла знайшли на плотах, які прибило течією до пристані Пуерто-Мальдонадо 22 липня приблизно о 9:30 за місцевим часом.

Жорстокі каліцтва, що за попередніми даними завдали дослідникам ще при житті, шокували не лише Британію, але й весь цивілізований світ. Серу Полу зловмисники відрізали статевий член, повіки, вуха, ніс, губи, соски на грудях, викололи очі і вирвали нігті. Крім того, Холбруку вибили практично всі зуби, на місце яких вставили шматки прозорого кварцу. Обличчя Кетрін Муні сплюндрували таким самим чином; на додачу жінці відрізали груди. Обидва науковці сиділи на палях.

Інші знайдені тіла належать індіанцям місцевого племені мачігуенга, котрі працювали носильниками під час переходів по джунглям; вони також понівечені. У багатьох не вистачає кінцівок.

Ввечері в редакцію «Daily Mail» телефонував невідомий, який сповістив, що це не перша експедиція у верхів'я Ріо-де-лас-П'єдрас, яка завершується трагічно. Раніше у сельву вирушали безіменні шукачі пригод, полюючи на руїни й золото інків, тож їхня загибель проходила непоміченою. Цього разу ім'я Холбрука надало справі розголосу. За словами аноніма, протягом останніх десяти років мінімум чотири рази в Пуерто-Мальдонадо припливали плоти, навантажені мерцями. Наразі ця інформація перевіряється.

Прем'єр-міністр Гордон Браун висловив співчуття сім'ям науковців і пообіцяв, що докладе всіх зусиль, щоб відшукати тих, хто скоїв варварське вбивство, і притягти їх до відповідальності. Водночас Браун жорстко розкритикував Перу, прямо звинувативши уряд

країни у бездіяльності. «Про те, що у них [у експедиції Холбрука — Д.Т.] проблеми, було відомо ще півтора місяці тому. І що за цей час зробили перуанці? Нічого! Рятувальники пальцем об палець не вдарили, щоб з'ясувати місцезнаходження Сера Пола і його людей. Навіть зараз, після виявлення трупів, місцева влада не вжила жодних заходів для того, щоб по гарячих слідах перехопити злочинців», — сказав Прем'єр-міністр.

Втім, існує інша думка. Високопоставлений чиновник з Міністерства закордонних справ Британії, який побажав лишитися неназваним, заявив у розмові з журналістом «Daily Mail», що британські нападки на Перу мають на меті одне: приховати власне безсилля. «Сер Пол поринув у найбільш важкодоступні ліси на планеті. Він перебував за сотні кілометрів від найближчого житла, схований під непроникним покривом тропічного лісу. Можна як завгодно довго винуватити перуанців, але справа в тім, що ми — не боги. Ми забуваємо, що навіть найсучасніша техніка має чіткі обмеження. Щоб урятувати людей, недостатньо вислати за ними гелікоптер. Їх потрібно спершу знайти, а для цього знадобляться шість, вісім, може, навіть дюжина гвинтокрилих машин. Де їх взяти? В Пуерто-Мальдонадо немає жодної. Та навіть якби були, Сер Пол забрів надто далеко. Вертольоти мають певний радіус дії. Їм довелося б заправлятись у Пуерто-Мальдонадо, летіти до ймовірного місця знаходження експедиції, кружляти там і миттю повертатись, інакше вони зваляться посеред сельви без пального. Ви мусите розуміти, на планеті існують місця, такі як Еверест, Південний Полюс чи Мадре-де-Діос, попершись куди, ви не повинні чекати на рятувальний гелікоптер... Навіть якби біля Ліми стояв увесь військово-морський флот Її Величності, навряд чи ми могли б щось вдіяти», — стверджує чиновник.

Нагадаємо, Сер Пол Холбрук півроку тому відправився у джунглі Мадре-де-Діос на південному сході Перу на пошуки рудобородого тіті, рідкісного і донині офіційно не відкритого представника приматів, якого...

The guardian

Tuesday 29.07.08

Published in London and Manchester

£1.20

ХТО ВОНИ?

Четверо з тринадцяти знайдених тіл не належали до експедиції Холбрука

*Хадлі Фрімен (Hadley Freeman)
спеціально для «The Guardian»*

Свіжі подробиці резонансного «повернення» групи Холбрука заганяють слідчих у глухий кут. Чергове відкриття додало таємничості заплутаній історії.

Учора стало відомо, що принаймні четверо з тринадцяти тіл, які ранком 22 липня 2008 року прибило течією до пристані селища Пуерто-Мальдонадо, не належали до експедиції Холбрука. Про це на прес-конференції повідомив аташе британського посольства в Лімі Кліффорд Страттон. Серед незнайомих двоє білих, один представник негроїдної раси і один азіат (найімовірніше китаєць). Відомо, що в групі Холбрука на момент відплиття з Пуерто-Мальдонадо, було лиш двоє білих: австралійський ентомолог Кетрін Муні і сам Сер Пол (чий тіла наразі перебувають у міському морзі і будуть відправлені рідним найраніше через два тижні) — решта учасників були представниками місцевих індіанців мачігуенга (їх точна кількість донині не встановлена, та вже зараз зрозуміло, що частина мачігуенга досі лишається в джунглях).

Цілком випадково того ж дня пощастило ідентифікувати одного зі сторонніх. Ним виявився італійський мандрівник Лука Молінарі, який зник безвісти влітку 2002-го в джунглях штату Акре на крайньому заході Бразилії, майже за півтисячі кілометрів від останнього встановленого місця перебування групи Холбрука. Синьйор Молінарі не мав наукового ступеня, був радше авантюристом, який нишпорив уздовж Ріо-Пурус у пошуках

легендарного загубленого міста інків Паїтіті (що часом ототожнюється з Ельдорадо). Судячи по стану небіжчика, Молінарі був у доброму здоров'ї протягом п'яти років після того, як його перестали шукати.

Імена інших трьох незнайомих встановлюються.

Ще одна цікава деталь. Серед документів, які виявили на плотах разом з небіжчиками (здебільшого карти, описи кількох нових видів, а також закордонні паспорти Холбрука і Муні), опинилось водійське посвідчення на ім'я Гуннар Іверс. Нам вдалося зв'язатись і поговорити з власником документа. Гуннар Іверс виявився маловідомим шведським художником. Йому 67, останні кілька років він проживає в Амстердамі. Гуннар вразився, почувши, що його водійське посвідчення припливло з джунглів разом з трупом Сера Пола (о так, звісно, він чув про експедицію). За його словами він ніколи не був у Мадре-де-Діос і навіть не наближався до Пуерто-Мальдонадо, а посвідчення загубив у 2003-му під час візиту в Перу (відвідував лише лінії Наски та Мачу-Пікчу). Старий швед не уявляє, яким чином його водійська посвідка потрапила на пліт до Сера Пола чи до тих людей, що цей пліт спускали.

Кліффорд Страттон впевнений, що найближчими днями у розслідуванні трагічної загибелі Сера Пола Холбрука відбудеться відчутне зрушення. Слідчі наразі розіслали фотографії трьох неідентифікованих тіл міністерствам закордонних справ відповідних держав, тісно співпрацюють з Інтерполом, а також намагаються вийти на контакт з кимось із тих, хто у 2002-му йшов по слідах Луки Молінарі.

USA TODAY

FRIDAY, MAY 8, 2009 \$ 1.00

СМЕРТЬ ХОЛБРУКА: НОВІ ЗАГАДКИ

«Британця не було в тих місцях, з яких надходили сигнали GPS-датчиків», — каже американський орнітолог

Ричард Хаммет

Недавні відкриття спричинили нову хвилю дискусій навколо загибелі одного з найвідоміших зоологів сучасності, Сера Пола Холбрука, якого по-звірячому закатували в Перу в липні 2008 року.

Нагадаємо, що на початку минулого тижня експерти встановили ім'я ще одного з чотирьох мерців, які не належали до експедиції британського натураліста, але чий тіла знайшли разом з тілами учасників походу. ДНК-аналіз підтвердив, що єдиний серед загиблих афро-американець є громадянином США, уродженцем Арканзасу Джеймсом Деваром (на момент смерті виповнилось 39 років). Містер Девар, гірський інженер за освітою, зник безвісти, повертаючись з роботи додому, 23 жовтня 1998 року. Представники об'єднаної перуансько-британської слідчої групи на сьогодні не мають жодної версії на пояснення того, яким чином Джеймс Девар міг опинитись у джунглях Мадре-де-Діос і що робив там протягом десяти років.

До розслідування з власної ініціативи долучився Фред Ярдлі, 34 роки, орнітолог, аспірант Єльського університету. На даний момент Фред знаходиться в Мадре-де-Діос, куди відправився місяць тому за матеріалом, необхідним для завершення дисертації. Фред спостерігає за птахами на науковій станції Прогресо, що на одній з приток Ріо-де-лас-П'єдрас, за 180 км від Пуерто-Мальдонадо. В сільві біля Прогресо є ґрунтова злітна смуга, завдяки якій невеликі літаки можуть приземлятись, доставляючи на станцію припаси і самих вчених. Проаналізувавши дані GPS-локаторів, Ярдлі за власні кошти заправив літак «Cessna 172R», заплатив пілоту і рушив на північ, пролетівши всі пункти, крізь які пройшла група Холбрука.

«Задум виник, коли я вивчав дані GPS-маяків, що фіксували рух експедиції, — розповідає Фред Ярдлі. — Зверніть увагу, останніми днями Холбрук йшов дуже швидко,

часом покриваючи по 15 км за добу. І це у селві. Дослідницька експедиція з такою швидкістю ніколи не рухатиметься. Завжди потрібен час на спостереження, фіксацію результатів тощо. Складалося враження, наче Сер Пол поспішає чи тікає від чогось. Але який сенс тікати вглиб тропічного лісу, від цивілізації?»

Фред бачив залишки багать на відкритих прогалинах, але тільки до крайньої західної точки маршруту. Після того, як (згідно з даними супутника) експедиція повернула на північний схід, сліди щезли. Фред Ярдлі:

«Вони зупинялись на галявинах. Так безпечніше, там менше комарів, і зазвичай саме у таких місцях трапляються струмки. Прилітаючи на невеликій висоті, я помітив кілька згарищ, що лишилися після багать. Особисто я впевнений, що то сліди британця. 7 червня 2008-го, якщо вірити супутнику, Холбрук різко повертає, і саме після цього моменту сліди наче вивітрюються. Я пролетів весь маршрут від повороту до кінцевої точки і не побачив нічого, що свідчило б про перебування людини. Локатори, може, й були там, але Холбрук — ні. Я стверджую, що після 7-го червня британця не було в тих місцях, з яких надходили сигнали GPS-датчиків.»

За альтернативним коментарем ми звернулись до керівника об'єднаної слідчої групи Робіна Левайна, 48 років. Левайн відреагував доволі різко:

«Повна маячня. Наскільки мені відомо, щоб триматись у повітрі, «Cessna» має рухатись зі швидкістю щонайменше 160 км/год. Як можна шукати щось у тропічному лісі, коли мчишся над ним у літаку? Ярдлі нічого не бачив, бо не міг нічого бачити. Це все одно що намагатися витягнути голку з копиці сіна, гасаючи довкола неї на спортивному автомобілі.»

Зауваження, що Ярдлі все ж спостеріг рештки табірних багать, Робін Левайн відмовився коментувати.

Ані британці, ані перуанці досі не спромоглись організувати пошукові заgonи, котрі пішли б по слідах загиблої експедиції. Охочих немає.

ПЕРУ

- LIMA** ★ столиці
- Cusco** ● регіональні центри
- Puzca** ● міста, селища
- Saqsaywaman** ▲ археологічні сайти
- джунгли Мадре-де-Діос

